

“Creiem en Déu Creador i Pare”
Vetlla de pregària - 2026

Portada: Detall d'un dels gravats del Llibre Vermell

En el marc de la Muntanya de Montserrat volem recordar, com Maria, les obres de Déu. La primera és la creació per la qual la vida humana ha estat possible. En l'harmonia de la natura hi descobrim una llei natural que sustenta la seva bellesa i utilitat com un reflex de la llei divina inscrita en el cor de l'home; així ho canta el salm 18 que ara recitarem a dos cors.

Salm 18

Les meravelles de la creació i de la Llei

El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet les seves mans.
Els dies, l'un a l'altre, es transmeten el missatge,
l'una a l'altra se'l revelen les nits.

Silenciosament, sense paraules,
sense que ningú els senti la veu,
la seva crida s'escampa a tota la terra,
escolten el seu llenguatge fins als límits del món.

Ha posat dalt del cel un pavelló per al sol,
i el sol en surt, com un espòs de la cambra;
radiant com un atleta, corre pel camí,
surt a un extrem del cel, i se'n va fins a l'altre;
res no s'escapa de la seva escalfor.

És perfecta la llei del Senyor, l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa, dona seny als ignorants.

Els preceptes del Senyor són planers, omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls.

Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos, tots són justíssims.
Són més desitjables que l'or fi, més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel regalimant de la bresca.

El vostre servent està prompte
a guardar-los amatent;
però, ¿qui s'adona de les pròpies errades?
Disculpeu el que em passa inadvertit.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull,
que no s'apoderi de mi;
així seré irrepreensible,
i net d'una gran culpa.

Les paraules que em surten del llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Senyor,
penyal meu, redemptor meu.

Del llibre del Gènesi

2, 8-15

Després el Senyor-Déu plantà un jardí a l'Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil tota mena d'arbres que fan goig de veure i donen fruits saborosos. Al mig del jardí hi féu néixer l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés. I li va donar aquest manament:
-Pots menjar dels fruits de tots els arbres del jardí. Però no mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, tingues per cert que moriràs.

Silenci breu (20–30 s)

La creació és un do de Déu confiat a les nostres mans perquè en tinguem cura amb amor, i no pas un objecte per ser explotat sense límits. Som custodis, no pas amos absoluts de la terra.

El Papa Francesc, en l'Encíclica *Laudato si*, ens convidava a escoltar “el crit de la terra i el crit dels pobres”. Tots dos pateixen quan perseguim només el benefici, quan consumim sense mesura, quan tractem la natura com si fos quelcom prescindible. La cura del medi ambient és inseparable de la cura de les persones, sobretot de les més vulnerables.

De l'evangeli segons sant Lluç

12,22-31

En aquells dies Jesús deia a la gent: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, ¿no farà més per vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més.

Silenci breu (20–30 s)

Aprendre dels lliris i els ocells no és només mirar la natura, sinó aprendre a viure amb confiança i atenció. La vida no és un problema a resoldre ni un futur a dominar, sinó un present a habitar amb plena consciència. Quan deixem de viure des de la por i la necessitat de controlar-ho tot, descobrim que tot està connectat, que l'ésser és suficient en si mateix i que la gràcia del món ens sosté. Viure com els lliris és viure amb llibertat, senzillesa i plenitud en cada instant.

Silenci breu (20–30 s)

Déu de la vida, ajudeu-nos a ser persones, que escolten i que estimen. Que aquesta vetlla ens desperti i ens connecti amb Vós i amb tota la creació, nosaltres que creiem en Vós, un sol Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, Creador de les coses visibles i de les coses invisibles.

Només Déu pot atorgar-nos un coneixement recte i ple de si mateix, revelant-se a si mateix com a Pare, Fill i Esperit Sant; de la vida eterna de la qual per la gràcia estem cridats a participar, aquí, a la terra, en la foscor de la fe i, després de la mort, en la plenitud de la llum.

Silenci breu (60s)

Senyor, avui volem proclamar la nostra fe.
Potser no sempre amb paraules segures,
potser amb dubtes, amb pors, amb camins inacabats.
Però creiem en Vós, Pare creador,
font de tota vida i de tota bellesa.

Vós que sosteniu el món,
que coneixeu els nostres noms,
que mai no deixeu de cridar-nos a la confiança,
escolteu el nostre clam més sincer.

— Déu Pare, creador del cel i de la terra,
feu-nos acollir la vida com un do.

— Déu Pare, font de llum i de veritat,
**obriu els nostres ulls perquè sapiguem veure el vostre pas en la
nostra història.**

— Déu Pare, amor inesgotable,
ensenyeu-nos a estimar amb senzillesa i cor obert.

Pare, avui renovem la nostra fe en Vós.
**Feu que aquesta fe no sigui només paraules,
sinó vida:
vida que estima,
vida que perdona,
vida que confia. Amén.**

Amb un cor obert a la bellesa del món, obert a l'ecologia de
l'esperit, sensible al sofriment dels qui més pateixen i disposat a
transformar els petits gestos en signes d'esperança lloem Déu
omnipotent amb les paraules del Pobre d'Assís i amb el càntic de la
humil serventa de Natzaret dient tots junts:

Altíssim totpoderós i bon Senyor, vostres són
les llaors, la glòria, l'honor i tota benedicció.
A Vós sol, Altíssim, se us adiu
i cap home no és digne d'anomenar-vos.

Lloat sigueu, Senyor amb totes les creatures
especialment missenyor el germà sol,
pel qual és dia i pel qual ens il·lumineu.
I ell és bell i radiant amb gran esplendor,
de Vós, Altíssim, porta significació.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana lluna i els estels,
en el cel els heu fet clars, preciosos i bells.
Lloat sigueu, Senyor meu, pel germà vent
i per l'aire, l'ennuolat i el serè, i tot temps,
pel qual a les vostres creatures doneu sosteniment.

Lloat sigueu, Senyor meu, per la germana aigua,
que és molt útil i humil i preciosa i casta.
Lloat sigueu, Senyor meu, pel germà foc,
pel qual ens il·lumineu de nit
i és bell i juganer i robust i fort.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana nostra mare terra,
que ens sosté i governa i produeix fruits diversos
amb flors acolorides i herba.

Lloat sigueu, Senyor, per aquells que perdonen
pel vostre amor,
i aguanten malaltia i tribulació.
Benaürats els qui les aguanten en pau,
car de Vós, Altíssim, seran coronats.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la nostra germana la mort corporal,
de qui cap home vivent no pot escapar.
Ai d'aquells que trobarà en pecats mortals!

Benaurats aquells que trobarà
en la vostra santíssima voluntat,
car la mort segona no els farà mal.
Lloeu i beneïu el meu Senyor,
i doneu-li gràcies i serviu-lo amb gran humilitat.

La meva ànima canta al Senyor,
el meu esperit celebra Déu, Salvador,
perquè ha mirat la petitesa
de la seva serventa.

EL SEU NOM ÉS SANT
I L'AMOR QUE TÉ S'ESTÉN
DE GENERACIÓ EN GENERACIÓ
DE GENERACIÓ EN GENERACIÓ.

Les obres del seu braç són potents i grans.
Dispersa els homes de cor altiu.
Derroca els poderosos i exalça els humils.
Omple de béns els pobres.

Al seu servent ha protegit el Senyor
com ho havia promès als nostres pares fa temps
i s'ha recordat del seu amor
a Abraham per sempre.

Silenci breu (20–30 s)

Déu creador i Pare ple de bondat,
Vós que heu fet la terra plena de vida i de bellesa,
i l'heu posat al servei de l'home que estimeu per si mateix,
i a ell li heu confiat la cura d'aquesta casa comuna.

Obriu el nostre cor a l'amor immens que ens teniu,
inclineu el nostre esperit a la llei de l'amor que ens heu donat
i feu-nos conscients del valor de la natura i de la vida
humana,
de la seva grandesa i de la seva fragilitat
perquè siguem valents a protegir-les.

Que les nostres mans semblin respecte i cura,
que el nostre cor estimi tot allò que heu creat,
i que els nostres passos siguin coherents amb la vida que ens
heu donat.

Déu de misericòrdia, guieu-nos
perquè la nostra generació sigui responsable,
i les futures generacions trobin un món ple de vida
i esperança. Amén.

Beneïm el Senyor
Donem gràcies a Déu

